

Hi ha una correlació de fets que cal tenir en compte per entendre la magnitud d'un huracà com el que l'agost del 2005 va assolir Nova Orleans. Als Estats Units els huracans vénen de bracet de les responsabilitats polítiques, el paper de les asseguradores, la falta de previsió de les autoritats i la cobertura dels mitjans de comunicació. Un any després del Katrina el país fa balanç de tots aquests factors.

El 2005 ha passat a la història dels EUA com l'any dels tres terribles huracans. El Katrina, que va destrossar el sud de Louisiana, Mississipí i Alabama; el Rita, que va entrar a l'estat de Texas; i el Wilma, que va ser el devastador absolut de l'estat de Florida. Els pas d'aquests huracans encara és evident un any després, sobretot en el cas del Katrina. Ningú no es fa càrrec de la reconstrucció ni tampoc de la construcció de bones instal·lacions per prevenir-ne de futurs. El principal problema dels huracans

als Estats Units no és la magnitud que pot assolir la destrucció, sinó la quasi inexistència d'implicació de les autoritats polítiques.

Responsabilitats polítiques. Als Estats Units els responsables polítics després del pas d'un huracà són: l'alcalde de la ciutat afectada i del comtat, el governador de l'estat i el Govern federal. Per tant, és la unió de les quatre administracions que es coordinen per combatre els desastres naturals. La funció de l'alcalde de la ciutat i del

comtat és la d'evacuar les persones, ajudar a coordinar el desallotjament de la zona i la protecció de cases i carreteres. L'estat i el Govern nacional entren en acció quan l'huracà es preveu, o acaba sent, catastròfic. El servei que té l'estat federal en aquesta matèria és l'Agència d'Emergències Federal (FEMA). Amb una estructura com aquesta, aparentment tan previsible, costa d'entendre per què els efectes del Katrina van ser tan terribles.

El problema va venir, en el cas concret de Nova Orleans, de la passivitat

absoluta en primera instància de l'alcalde a la hora d'actuar a temps per evacuar la ciutat. El Katrina feia sis dies que se sabia que venia en direcció a Louisiana i l'evacuació es va efectuar hores abans que arribés. El segon punt va ser la resposta nul·la del FEMA. Per Randall Snare, un universitari de Nova Orleans, el problema més greu del Katrina van ser les mentides dels polítics. Snare recorda la frase de Michael Brown, el director del FEMA en aquells moments. L'endemà del pas de l'huracà va dir: "Jo he estat molt estressat aquestes últimes hores, no he dormit i arriba un moment que un no sap com reaccionar". Per a Snare és inacceptable que el FEMA es convertís en un servei invisible per uns dies.

A banda d'això, el comportament de Michael Chertoff tampoc no va agradar a Snare. El director del nou Departament de Seguretat Nacional (creat pel Govern de Bush arran de l'11 de setembre) tampoc no va moure dit fins dies després de la catàstro-

En el cas de Nova Orleans el problema amb el Katrina va venir en primer lloc de la descoordinació de les administracions i de la manca de reacció de l'alcalde a l'hora d'evacuar a temps la ciutat

fe. Aquesta crítica al personatge de Chertoff també la fa quasi tota la premsa americana. Fa quinze dies que el *New York Times* encara recordava amb un article el viatge a Atlanta que Chertoff feia just hores després del pas del Katrina per Nova Orleans i que va evidenciar el menfotisme del Departament de Seguretat Nacional. Deixant de banda el que va passar fa un any, la impressió que les autoritats polítiques no es preocupen per les conseqüències dels huracans continua persistint. En aquest moment un 80% de Nova Orleans es manté en runes. Snare posa dos exemples més que demostren la ineficàcia política: "El primer és que l'alcalde de la ciutat, Ralph Nagin, va tornar a ser reelegit com a alcalde aquesta primavera com si no hagués passat res. I el segon exemple: hem d'estar escoltant cada dia que EUA està reconstruint l'Iraq. I la meua pregunta és: per què es reconstrueix l'Iraq primer i no Nova Orleans?"

Les polèmiques assegurances.

El habitants del golf de Mèxic estan farts de patir huracans. De fet, estan acostumats a conviure-hi. Per aquest motiu els habitants dels estats surenys tenen una assegurança de prevenció d'huracans. Es tracta d'un tipus d'assegurança que cobreix els desperfectes dels passos dels huracans i en casos extrems la reconstrucció de la casa. Tothom en pot tenir una, ja que cada estat proporciona ajudes econò-

miques per poder-les pagar, però la realitat manifesta que es tracta d'una ajuda mínima, sobretot comparat amb els preus actuals.

Es així com la població amb menys recursos té assegurances absurdes que no cobreixen, a l'hora de la veritat, res. John Fiore, un advocat de Miami, explica com han canviat els preus de les assegurances en els últims quatre anys a l'estat de Florida. "L'any 2002 jo pagava 3.000 dòlars anuals per la meua assegurança. Ara, al 2006, pago 12.000 dòlars. És increïble, cada any està pujant un 70 i un 80% més el preu de les assegurances i davant d'això el Govern no fa res. De fet, els interessa. Hi ha molt de frau amb tot això de les asseguradores." Fiore assegura també que "fa dos mesos es va filtrar la notícia que bona part dels diners que va donar el FEMA per a la reconstrucció de Nova Orleans van anar a parar a viatges al Carib. Hi ha gent que de la desgràcia en fa negoci". Un altre element que cal tenir en compte és que cada cop queden menys companyies asseguradores. A l'estat de Florida, per exemple, només n'hi ha tres. Ningú es vol arriscar i perdre diners.

La falta de previsió. La falta de previsió i la falta de la construcció d'unes bones estructures és l'altre problema essencial. John Fiore es pregunta: "Si l'estat de Florida sap que cada any passen huracans, per què encara té tota la xarxa elèctrica descoberta i no soterrada?" Després, segons Fiore,

Els habitants del golf de Mèxic estan farts de patir huracans i d'haver-hi de conviure; per això tenen assegurances de prevenció i un ajut mínim de l'estat que quan és l'hora no cobreixen res

En aquesta seqüència s'observen els efectes destructius de l'huracà Katrina en el seu pas per Nova Orleans, als Estats Units, l'agost del 2005.

“passa un huracà i ens quedem dos mesos sense llum”. Per la seva banda, apunta Snare, “el problema real del Katrina no era l'huracà en si, sinó la mala construcció dels dics de la ciutat.” Tant Snare com Fiore creuen que els errors d'ara fa un any no vénen de la prevenció individual, ja que, segons ells, tothom sap què ha de fer quan vénen els huracans. “Fins al nivell 1 podem estar-nos a casa i si sobrepassa nivells superiors hem de marxar, comprar molta aigua, gasolina, menjar i tancar amb taulons totes les finestres i portes de casa. Ara ve, si les teves autoritats no col·laboren amb tu tot es complica” explica Fiore.

Els mitjans americans són els reis de la cobertura de la notícia a l'instant però sense atacar el problema real. Amb

La premsa va lliurar una guerra per difondre la notícia des del lloc més insospitat

la cobertura dels desastres dels huracans de l'any passat hi va haver una guerra absoluta entre mitjans per veure qui treia les millors fotos i difonia la notícia des del lloc més insospitat i amb el risc més elevat. Per posar només un exemple, el conegut presentador de la CNN Anderson Cooper es va desplaçar al sud Florida i feia cròniques en directe agafat a una palmera

intentant que no se l'emportessin els forts vents del Wilma. Tant Snare com Fiore es queixen de la falta de la cobertura de la notícia real i de l'aposta només per la notícia superficial. El que és clar és que el poder dels mitjans de comunicació americans és molt eficient, no en va alguns del llibres més venuts sobre el pas del Katrina als Estats Units són els dels mitjans de comunicació. La CNN, amb el llibre *Katrina, l'estat d'emergència*, el *Wall Street Journal* amb *Desastre: L'huracà Katrina i la ineficàcia del departament de seguretat* i la revista *Time* amb el recull de fotos *L'huracà Katrina, el temporal que ha canviat Amèrica*.

Mireia Garolera
Nova York

Interiors

Libert Ferri

La Securitate com a negoci

“La merda al ventilador.” Això ho repeteixen aquests dies a Bucarest els periodistes amb esperit independent i sentit crític –que encara en queden– per referir-se a l'onada d'acusacions d'haver estat confidents de la Securitate, la policia de Ceausescu, que esquitxa la societat romanesa. Fa unes setmanes Carol Sebastian, periodista estrella de la televisió pública reconeixia que fa vint anys es va veure obligat a espionar un dels seus col·legues. I fa només uns dies era l'exministra de Cultura de l'actual Govern, la liberal Mona Musca, qui es veia assetjada de sospites d'haver treballat per a Ceausescu. En aquest cas, l'acusació només es fonamenta en “fuites informatives” del CNAS, l'organisme encarregat de custodiar els arxius de la Securitate. Però no es descarta que hi hagi interès a embrutar Mona Musca, que va dimitir arran de les seves males relacions

amb el primer ministre Calin Tariceanu, al mateix temps enfrontat amb el president Trian Basescu, un home que ha fet de la lluita contra la corrupció el seu estendard.

Es calcula que mig milió de romanesos van ser informadors del règim comunista, però la xifra no s'ha pogut contrastar mai perquè el CNAS, el “propietari” dels arxius, és l'únic autoritzat per investigar-los. D'això es queixa Ticu Dumitrescu, president de l'associació de víctimes de la dictadura, qui més ha lluitat a Romania per desvelar els secrets de la Securitate, que fins i tot va reclutar nens d'entre dotze anys perquè espiesin els seus pares i professors. Des del 1990, Ticu Dumitrescu no para d'exigir que s'obrin els arxius perquè la societat romanesa faci la seva catarsi. Però no li fan cas. I ell sospita que els que s'hi oposen tenen coses a amagar i alhora, han descobert en el control del passat una manera de conservar poder i de fer diners. Al cap de setze anys de la mort del dictador, la Securitate continua fent negoci.